

Iarna-argumentare(V. Alecsandri)

"Iarna" este un pastel, aceea specie a genului liric in versuri, in care este descris un peisaj din natura si unde autorul isi exprima sentimentele fata de cele vazute.

Alecsandri este creatorul pastelului in literatura romaneasca. Atitudinea lui Alecsandri e cea a unui contemplativ in fata lumii si poetul traieste sentimentul clasic al frumosului.

Asa cum sugereaza si titlul, pastelul Iarna surprinde imagini ale acestui anotimp si trebuie apropiat de „Miezul iernii”. Cele doua poezii ofera imaginea picturala si sentimentala a anotimpului alb.

Compozitional discursul liric cuprinde patru strofe organizate pe doua planuri: natura in ninsoare si dupa ninsoare. Primul plan contine trei tablouri corespunzatoare primelor trei strofe. Primul tablou infatiseaza planul cosmic si cel teluric. Unitatea acestora este redata de miscarea molcoma si ordonata a fulgilor de nea. Ca in orice tablou de natura se fixeaza coordonatele spatio-temporale: tara, iarna. Epitetul „cumplita iarna” sugereaza imaginea unei ierni coplesitoare. Norii devin „lungi troiene calatoare, adunate-n cer gramada”. Lumina este difuza ca intr-o lume a tainei. Din punct de vedere cromatic tabloul este monocolor, totul topindu-se in alb. Ideea de alb este sugerata de cuvinte diferite, dar care apartin aceleiasi sfere semantice: „albe”, „nea”, „dalbi”, „argintie”. Metaforele evidentiaza culoarea tabloului si sugereaza imaginea „firii purificate prin ninsoare”. Imaginea vizuala a fulgilor de nea reda

peisajului o atmosfera sarbatoreasca, „de poveste de iarna”. Comparatia „ca un roi de fluturi albi” aduce sugestia neasteptata a primaverii in iarna.

Al doilea tablou sustine ideea de gradatie a miscarii: „ziua ninge, noaptea ninge, dimineata ninge iara”. Repetitia verbului asociaza sentimentul de contemplatie cu cel de teama, ca si cum ninsoarea s-ar transforma intr-un cataclism ce anunta sfarsitul lumii. In aceasta strofa se face referire, tot prin personificare, la „mandra tara”, iar soarele este comparat cu „un vis de tinerețe printre anii trecatori”. Dar poetul nu cade in melancolie ci revine la starea de contemplatie.

Penultima strofa contureaza imaginea vizuala a unui spatiu panoramic: campiile, dealurile, „impresjur”, „in departare” totul este alb. Plopii sunt niste fantasme, iar „stelele par pierdute sub clabucii albi de fum”. Clabucii de fum sunt o marturie a existentei omului, deci a vietii.

Partea a doua ne propune un singur tablou, dupa incetarea ninsorii. Dintr-o data lumina inunda micro si macro cosmosul: „Doritul soare/ Stralucește si dezmiarda oceanul de ninsoare”. In final apare si miscarea ca semn al bucuriei de viata: in departare se zarește „o sanie usoara care trece peste vai. Cataclismul a trecut, natura se arata in toata splendoarea sa, iar vazduhul respira bucuria de a trai.

Ca si in alte pastele, in „Iarna” se intalnesc elemente dispartate din natura care impreuna constituie un peisaj.

Poezia este de factura clasica, discursul liric este caracterizat prin simplitate, armonie si echilibru intre fond si forma. Masura este de 16 silabe, iar rima este imperecheata.

Deoarece este o opera literara in versuri in care este descris un peisaj de natura si unde autorul isi exprima direct anumite sentimente, poezia „Iarna” este un pastel.

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!